

— Menj, Simon, leveszem válladról minden terhedet.

És elbeszélte, hogyan tartotta meg Jézus ígését, hogyan záporoztak a csodák még aznap házára, amelyre addig a halál és inség arnyéka borult.

Igy aztán a Cirénei, ha nem is volt keresztény, a római Egyház egyik előkelőségévé vált: hiszen — mondogatták róla — élő tanu, aki végül is megtér majd Krisztus igaz hitéhez és keresztjéhez.

Néhány év telt el így, Simon számára vidáman és nyugalmasan, míg elérkezett ama szörnyű 817. év. Ez hozta meg az első könyörtelen keresztényüldözést. Cirénei Simon, övével egyetemben, a legelső le-tartóztatottak sorában volt.

A szerencsétlen torkaszakadtából kiáltozott és esküdözött, hogy ő nem keresztény. Szavának azonban senki sem hitt; hiszen a háza állandó találkozási helye volt a keresztényeknek s ő maga is úton-útfélen azzal dicsekedett, hogy a vállán vitte Krisztus keresztjét. Minden bizonyíték ellene szólt.

Egy este aztán hiábavaló volt minden vad üvöltés: a boldogtalan Cirénei Simont kereszténység címén szurokkal átítatott keresztfára füg-gesztették és meggyújtották, hogy fáklya gyanánt világítson Néró kertjeiben...

HA AZ EMBER

Ha az ember fáradt lévén
elszenderül útja szélén,
reggel hideg kövön ébred
s körül a fű csupa méreg.

Nem nyílik fel többé napja,
gonosz vessző arculcapja
s ahogy csíkban lefut vére,
úgy gondol szép kedvesére.

De a vesszőt megcsókolja,
sebeit is megápolja,
szempillája meg se rebben,
csak a szem néz véresebben.

Bezárul a világ kelyhe,
mintha máris esteledne,
szíve helyén virág zárul,
virág, de nem e világűr.

Rózsa Sándor